

hende til at gifte sig med den. de havde valgt. Hun var selv bleven skuffet for sin Livslykke paa den Maade, og gjorde nu alt for at befordre andres Lykke.

„Lille Stine,“ sagde hun, da Pigen en halv Time efter kom ind for at dække Frokostbordet, „jeg rejser til Jylland i Morgen. Kan du sørge for, at min Kuffert kommer ned fra Pulterkammeret.“

Stine kunde ikke forstaa den pludselige Rejselyst, der var kommen over Frøkenen, saa mange Steder hun var bedt ud i Julen og saa rejse fra det altsammen, rejse langt op i Jylland, op til Heden; — men Stine vidste heller ikke, hvad lille Else, Frøkenens Yndlingslev, havde skrevet; hun vidste ikke, at Frøkenen anede, der var Forlovelse i Gære, troede fuldt og fast at Else trængte til hende.

„Pas nu Kanariefluglene godt, Stine, og glem for alt i Verden ikke at give Blomsterne Vand, luk Dørene rigtigt af efter dig, naar du gaar ud, og læg Brevene med Julekortene i Postkassen efter Klokken tre, saa kommer de til rette Tid; Pakkerne véd du jo Besked med. Farvel, farvel, lille Stine! Glædelig Jul!“

Lidt træt og forpustet lænede Frøken Kamp sig tilbage i Kupeen og trak Vejret dybt, da Toget satte sig i Gang og med en skarp Fløjten tog Fart ud fra Københavns Banegaard.

„Havde hun nu faaet det hele besørget?“ hun maatte rigtig tænke sig om, „der var vel ingen bleven glemt?“ Fordi hun rejste fra Byen i Jule-Helligdage, gik det min Sandten ikke an at glemme alle de Smaapuslinger, som kaldte hende Tante, og hvis Ønsker hun altid med en forbavsende Skarp-sindighed gættede. Det var slet ikke saa let, især naar man skal rejse bort, men Frøken Kamp havde en egen tilfreds Følelse af, at ingen, ikke en, vilde føle sig skuffet.

Nu skulde hun først se sig omkring, tage sit Rejseselskab i Øjesyn, og det var let besørget; thi det bestod kun af to Herre, som allerede sad andægtig fordybet i Dagens Politik.

„Ih, du Fredsens!“ tænkte Frøkenen, „skulde jeg være kommen ind i en Røgkupé, og jeg, som ikke kan udholde Tobaksrøg.“ Men foreløbig lod der ikke til at være nogen Fare paa Færde.

Frøken Kamp var af en temmelig snaksom Natur, og hun formelig led ved at sidde i et saa lille Rum som en Kupé sammen med to Medskabninger og ikke lukke Munden op. Hun næsten ønskede, de vilde ryge, eller blot spørge hende, om hun havde noget derimod, kun for at faa høre en menneskelig Stemme.

Men det skulde komme helt anderledes.

Før de naaede Roskilde, kom Konduktøren for at stemple Biletterne. En af Herreerne tog med en høflig Bøjning mod Frøkenens Bilet, og da han atter rakte hende den, sagde han:

„Fruen skal til Skive, ser jeg, saa kan vi følges ad hele Vejen!“

Frøken Kamp saa fornøjet op paa den unge Mand, der tiltalte hende, og gav et muntert Svar. Samtalen kom snart i Gang mellem de tre Rejsende, og det viste sig pudsigt nok, at Rejsens Maal var ens for dem alle.

Først gik Passiaren om alle mulige Ting,

hvad dannede Mennesker kan tale om: Teater, Literatur, Poetik o. s. v.; men alt som Dagen skred, sluttede de sig nærmere sammen, og der opstod ligesom en Trang hos hver især til at fortælle om sig selv, sine egne Planer og Forhaabninger, og maaske ogsaa til at faa lidt at vide om de andre.

Frøken Kamp gjorde Begyndelsen, fortalte om sin Yndlingslev, den viltre Else, som havde sit Hjem paa Hedehuset, en lille Herregaard en halv Mils Vej fra Skive, og som havde kommanderet sin gamle Lærerinde ud paa den lange Rejse, fordi Pige-barnet havde faaet den forfløjne Idé at holde Maskerade deroppe i det høje Nord.

Doktor Neergaard forsvarede Else, uagtet han ikke kendte den lille Frøken, men han mente, hun maatte være en ubetalelig Skat i en saa afsides Krog af Verden, og selv haabede han at komme med til Maskeraden; „i en saa lille By,“ pretenderede han, „maatte enhver Fremmed være en Akquisition. For øvrigt skulde han besøge en Universitetsven, Pastor Glud, der havde Præstekald en lille Mil fra Skive, og Hovedgrunden for dette Besøg var egentlig at sonde Terrænet; han havde hørt, de manglede en Læge deroppe, og han havde ikke glemt, at hans Slægt stammede fra Avnsbjerg; Slægtens Navn var velset og velkendt i Jylland; han elskede Heden, og gik med Liv og Sjæl op i sin Gerning. En Del Visiter maatte aflægges i den Anledning, og han skulde ikke glemme Hedehuset.

Den tredje Rejsende, der havde præsenteret sig som Fuldmægtig Wilster, erklærede med den alvorligste Mine af Verden, at han ikke havde den ringeste Anelse om, hvad han skulde i Skive. Doktoren saa van'ro ud, og Frøken Kamp lod et forundret Udraab høre; men han tog et Brev ud af sin Tegnebog og sagde: „I Gaar modtog jeg dette Brev, Indholdet er gaadefuldt, men jeg har mine Grunde, som jeg straks vil forklare Dem, til desuagtet at rejse, og . . .“

Han fik ikke sagt mere, thi Frøken Kamp greb uvilkaarligt efter Brevet; hun følte sig som havde hun moralsk faaet en Ørefigen — hun havde straks kendt Elses karakteristiske Skrifttræk.

„Maa jeg læse det?“

„Jeg vilde netop bede Dem derom.“

Nej, der var ingen Tvivl mulig, det var virkelig Else, der havde skrevet:

„Rejs til Skive den 24de Decbr., tag ind paa Hotel „Dania“, og rør Dem ikke fra Pletten før De har hørt fra

Deres ubekendte Forsyn.“

Det var altsaa Dumheden, hun var i Færd med at begaa! Hvordan i Alverden hang dog alt dette sammen; kunde Else være forelsket i ham, den lille fedladne Herre?

Frøkenen sad som forstenet, Doktoren saa med et skeptisk Smil paa sin unge Rejsesfælle — nu forekom han ham ung, højst nitten Aar, trods hans Fuldskæg og Charge — og spurgte ironisk: „Men en lille jysk Pige er dog vel med i Spillet?“

Fuldmægtigen lo. „Nej, jeg er bunden for Livstid, og de jyske Ungmøer kender jeg slet ikke.“

„De er bunden for Livstid og endda rejser De efter den Opfordring?“ Det var stadig Doktoren, der talte, Frøken Kamp havde endnu ikke genvundet sin Fatning.

„Ja, jeg véd nemlig ikke, hvor min

Kæreste er henne, hun kan lige saa godt være i Skive som ethvert andet Sted!“

„Hvad behager?“

„Nu skal De høre: For et Aarstid siden kom jeg hyppigt sammen, dels i Familekredse, dels paa Baller, med Marie Møller, en sød ung Pige, i hvem jeg straks blev forelsket og lidt efter lidt kom til at elske saaledes, at jeg friede til hende, og vi blev enige om at gifte os. Jeg har en ganske god Gage og kan nok forsørge en Kone. Men hvem, der ikke var enige med os, det var hendes Fa'er og Mo'er. „Kom igen om fem Aar,“ sagde de, „I er for unge til at gifte jer, og lange Forlovelser er der ingen Mening i. Lad os først se, om I mener det alvorligt!“ Saa sendte de Marie bort, hvorhen, aner jeg ikke, og alle mine Efterforskninger har ikke nyttet det mindste. Marie har naturligvis maattet love dem ikke at skrive, og hun er saadan en lille pligtstro Sjæl, at hun før vilde lade sin højre Haand hugge af, end bryde et Løfte. Brevet, har jeg tænkt mig, maa have noget med den Sag at gøre, og derfor tøvede jeg ikke et Sekund med at følge Opfordringen og bruge min Juleferie til en Jyllandsrejse!“

Doktoren trykkede deltagende hans Haand, og Frøkenen trak lettet Vejret, nu forstod hun Else, vidste ogsaa, hvorfor hun vilde have sin gamle Veninde over til sig. Det gjaldt to unge Menneskers Lykke.

(Sluttes.)

Kjoletojsudsalg.

Det er al Tid Kvindebladet en Glæde at kunne henvise til kvindelige Forretninger, der i fuldt Maal tilfredsstiller Damernes meget store Fordringer. Denne Gang har vi den store Fornøjelse at kunne henvise vore Læsere til en Forretning, hvor der ikke alene findes et stort og smagfuldt Udvalg af Kjoletojer, men, hvad der næsten er endnu bedre, hvor man kan faa disse samme Tøjer syede til Kjoler paa den mest omhyggelige og smukke Maade. Man finder sin Figur langt smukkere, efter at man har benyttet Systuen, Østergade 38, 1. Sal.

Desværre er kun meget faa Skræderinder Kunstnere i deres Fag. Det er Damerne virkelig i denne Forretning.

Naar dertil kommer, at der vises Kun-derne den mest hensynsfulde og elskværdige Imødekommenhed, saa forstaaar vore Læsere nok, at de snarest muligt maa aflægge et Besøg paa Østergade 38. J. M.

Lykke

af

Axel Lundegård.

Avtoriseret Oversættelse ved Sofie Horten.

(Fortsat.)

„For den Sags Skyld behøver du ikke at flytte.“

Martha tørrede sig i Ansigtet med sit grove sodede Køkkenforklæde, saa det efterlod sorte Striber omkring Øjnene:

„Jo — o — den, som ikke har andet, end en skal fortjene — —“

„Jeg har Penge. Jeg vil skrive, at du ved min Død skal have to hundrede Kroner. Vil du saa blive?“